

Handoplegging: geloofskenmerk van de Oud-Baptisten

Er zijn in Nederland — en in Nederland niet alleen! — vele kerken en kerkjes. Niet ieder is daar gelukkig mee. Toch: laat men niet te snel en te gemakkelijk oordelen. Soms namelijk vindt men in zo'n kleine groepering een facet van het christelijk leven belicht, waarvan men zich afvraagt of het niet de moeite waard zou zijn als ook de grotere kerkgenootschappen zich daarin verdiepten. Zo komt men, bladerend in het kerkelijk handboek voor Nederland, bijvoorbeeld de naam tegen van de Oud-Baptiste Gemeenten. Eénmaal maar: er is alleen in Den Haag een dergelijke gemeente, omstreeks 50 zielen van wie ds. H. van Osenbruggen de voorganger is. Ze is internationaal verbonden met de Unie van Oud-Baptiste Gemeenten die vooral in Engeland en Amerika voorkomen.

In de regel zullen echter ter de predikant en de ouderling dat doen. Men hoeft geen lid van de Oud-Baptiste Gemeente te zijn om om handoplegging te kunnen vragen, ds. Van Osenbruggen zal haar toepassen bij ieder die hem roept.

☆ Profetie

Een andere gave van de Heilige Geest is de profetie en ook daaraan houden de Oud-Baptisten vast. Ze komt niet zo vaak voor maar ze wordt in de gemeente toch wel gevonden, is de mening van ds. Van Osenbruggen. Hij vertelt dat hij het een keer heeft meegemaakt dat er een Chinees in zijn gemeente kwam, die zich onmogelijk in het Nederlands verstaanbaar kon maken. Toen was er een-oude broeder der gemeente die plotseling met deze vreemdeling in diens eigen taal kon praten. „Ik geloof dus dat iemand zich plotseling in een vreemde taal kan uitdrukken. Het moet echter wel een bestaande taal zijn, een taal waarvan men zich

Wat is niet specifieke van deze gemeente, wat onderscheidt haar van de veel grotere Unie van Baptisten? Ds. Van Osenbruggen zegt het zo: „Er zijn vier stadia te onderscheiden in het leven van een gelovige namelijk bekering, geloof, doop en de oplegging der handen. Dat laatste, die handoplegging, vindt plaats om de Heilige Geest te ontvangen, waarbij het vooral gaat om de gaven van de Geest. Die handoplegging scheidt ons van de Baptisten — toch is ze schriftuurlijk, men vindt het in de bijbel”. Men vindt het allemaal in het boekje „Wie zijn de ware navolgers der gemeenten, gesticht door de Apostelen”, dat geschreven is door rev. Thomas H. Squire D. D., president van de Internationale Unie. Daarin worden de teksten genoemd waarin sprake is van de oplegging der handen. In 't oude Testament kan men er al van lezen. Jakob legt zijn handen op de hoofden van zijn kleinzoons Efraim en Manasse als hij hen zegent.

En ook in het Nieuwe Testament zijn er tal van voorbeelden. In Samaria legden Petrus en Johannes de handen op. Toen Ananias Paulus opzocht na diens bekering legde hij ook zijn handen op hem. Paulus doet het zelf ook als hij in Epeze komt. Na Zijn opstanding noemt Jezus als een van de tekenen die de gelovigen zullen volgen: „Op zieken zullen ze de handen leggen en zij zullen genezen worden.”

Van dat laatste is D.S. Osenbruggen overtuigd: ook nu nog kunnen zieken door handoplegging genezen worden. „Meermalen heb ik dat gezien”, zegt hij, maar hij voegt er met nadruk aan toe dat het ook mogelijk is dat een zieke na handoplegging niet beter wordt. Dat hoeft er helemaal niet op te wijzen dat die zieke niet het vereiste geloof zou bezitten: het kan zijn dat God een andere bedoeling heeft. In principe kan iedereen handoplegging in praktijk brengen. Wie gelooft dat zijn zonden gewassen zijn in het bloed van Christus — aldus ds. Van Osenbruggen — mag ook de handen opleggen.

ergens op deze wereld bedient”. Als Baptisten zijn ook deze Oud-Baptisten voorstanders van de doop door onderdompeling. Paulus noemt de doop 'n begrafenis. Bij een begrafenis wordt iemand geheel én al bedekt door zand en daarom zal er ook bij de doop ijn van degene die gedoopt wordt, een ogenblik niets te zien mogen. Dat is alleen mogelijk door onderdompeling. Wie gedoopt is door besprenkeling en zich bij de Oud-Baptiste Gemeente wil aan sluiten zal zich dus opnieuw moeten laten dopen. Hier vindt men ook het grote kernpunt waarom de Oud-Baptiste Gemeente niet kan samengaan met kerken die de kinderdoop erkennen. Dat wil niet zeggen dat men niet voor oecumene zou voelen: „Er is een eenheid tussen de kerken”, zegt ds. Van Osenbruggen. „Wij zouden bijvoorbeeld best samen kunnen evangeliseren met kerken die de doop door onderdompeling niet aanvaarden. Maar tot een kerkelijk samengaan zou het niet kunnen komen”.

☆ Voorbeeld

Bladerend in het boekje van rev. Squire ziet men nog eens beklemtuond dat de Oude-Baptisten zich nauw verwant voelen aan de gem. van de eerste Pinksterdag en dat zij daarin ook hun oorsprong zien. „Onze pleitgrond dat we in navolging van deze gemeente leven”, zo schrijft rev. Squire, „is uitsluitend gebaseerd op 't feit dat we blijven in dezelfde waarheid en hetzelfde voetspoor waarin Christus, Zijn apostelen en ook de eerste christengemeenten gewandeld hebben: het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd”. Van een dergelijke passage, van dit terugverlangen naar het geloofs élan van die eerste christengemeenten, komt men onder de indruk. En men vraagt zich af of het niet goed zou zijn als de kerkelijke leiders van nu zo'n enkel keertje eens met een ds. Van Osenbruggen gingen praten. Daar in die kleine Haagse gemeente die zo vol geloofsvertrouwen haar weg gaat.